5 A 146/2002-16

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyň a) J. **B.**, b) D. **M.**, proti žalovanému Ministerstvu zemědělství, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 20. 1. 1997 č. j. 110/97-1000 a ze dne 21. 2. 1997 č. j. 427/97-1000, a proti rozhodnutím ministerstva zemědělství - územního odboru Vsetín ze dne 30. 7. 1996 č. j. 869/96 a č. j. 872/96,

t a k t o :

Žaloba se o d m í t á .

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 6. 2002 a postoupenou Vrchnímu soudu v Praze se žalobkyně domáhaly přezkoumání rozhodnutí Okresního úřadu ve Vsetíně ze dne 24. 4. 1996 č. j. 71/96 a č. j. 69/96, kterými byly zamítnuty jejich návrhy na uložení kauce povinné osobě, přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, územního odboru Vsetín ze dne 30. 7. 1996 č. j. 869/96 a č. j. 872/96 , kterými byla zamítnuta jejich odvolání a potvrzena rozhodnutí okresního úřadu, a přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 20. 1. 1997 č. j. 110/97-1000 a ze dne 21. 2. 1997 č. j. 427/97-1000, kterými byla v mimoodvolacích řízeních změněna uvedená rozhodnutí ministerstva tak, že původní rozhodnutí okresního úřadu se zrušují a věci se jim vrací k novému projednání a rozhodnutí. Žalobkyně požadují zrušení všech označených rozhodnutí, když jejich nezákonnost spatřují v tom, že povinná osoba Zemědělské družstvo V. K. v likvidaci navzdory pravomocnému rozhodnutí Okresního úřadu Vsetín ze dne 2. 9. 1997, ukládajícímu povinnost složit kauci, tuto nesložila a zanedbáním povinností správních orgánů a správkyně konkursní podstaty byly poškozeny oprávněné osoby.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Předpokladem řízení ovšem je, že se jedná o věc, která může být předmětem přezkoumání soudu. Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 (tedy v době podání žaloby) bylo možno ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva nebo povinnosti

fyzických nebo právnických osob. Předpokladem přezkumu tak bylo tvrzení fyzické nebo právnické osoby, že rozhodnutím správního orgánu byla zkrácena na svých právech (§ 247 odst. 1 o. s. ř.), když otázku, zda skutečně ke zkrácení práv došlo přísluselo posoudit soudu. Předmětem žaloby přitom mohlo být podle § 247 odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002 jen konečné rozhodnutí ve věci. V daném případě tedy rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 20. 1. 1997 č. j. 110/97 a ze dne 21. 2. 1997 č. j. 427/97.

Nepřichází tak vůbec v úvahu dotčení práv žalobkyň rozhodnutími ministerstva zemědělství, územního odboru Vsetín ze dne 30. 7. 1996 č. j. 869/96 a č. j. 872/96, neboť ta byla obě rozhodnutími ministra v mimoodvolacím řízení změněna, ani dotčení práv žalobkyň rozhodnutími Okresního úřadu ve Vsetíně ze dne 24. 4. 1996 č. j. 71/96 a č. j. 69/96, neboť změna rozhodnutí ministerstva spočívala právě v jejich zrušení. Je vyloučeno dotčení práv rozhodnutími v době podání žaloby již neexistujícími.

Zbývá tak posouzení, zda mohlo dojít k dotčení práv žalobkyň rozhodnutími ministra zemědělství ze dne 20. 1. 1997 č. j. 110/97-1000 a ze dne 21. 2. 1997 č. j. 427/97-1000. Nemohlo tomu tak být z několika důvodů :

Předně v době podání žaloby bylo rozhodnutí správního orgánu o povinnosti složit kauci podle § 3 zák. č. 39/1993 Sb. posuzováno jako rozhodnutí předběžné povahy vyloučené ve smyslu § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. ze soudního přezkumu. Z jeho charakteru bylo totiž zřejmé, že se jedná o rozhodnutí sice postihující povinnou osobu na jejím majetku, postih však měl pouze dočasný charakter- působil jen do doby, než bylo rozhodnuto o nárocích oprávněných osob. Rozhodnutí o kauci nijak nepředurčovalo definitivní rozhodnutí o nárocích. K témuž závěru o předběžném charakteru kauce dospěl shodně i Ústavní soud při přezkoumání ústavnosti sankčního zákona (nález Ústavního soudu, publikovaný pod č. 34/1994 Sb., str. 222 a 223). Rozhodnutí tak věcně nemohlo být předmětem přezkumu.

Dále se rozhodnutí o uložení kauce předběžně postihující povinnou osobu nijak nemohla dotknout práv žalobkyň, které jako osoby oprávněné vůbec nebyly účastnicemi sankčních řízení; na jejich postavení nemá vliv ani skutečnost, že uložení kauce navrhly. Z tohoto hlediska netřeba tedy hodnotit postavení žalobkyň ve vztahu k rozhodnutím vydaným na základě návrhu druhé z nich (když každá linie rozhodnutí se odvíjela od návrhu jen jedné z nich). Žaloba tak není podána osobami, které jako účastnice řízení mohly být zkráceny na právech (§ 250 odst.2 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002).

Nakonec lze poukázat i na znění napadených rozhodnutí ministra, podle nichž se sankční řízení vrátila do stadia rozhodování v prvním stupni. Tedy negativní rozhodnutí byla změněna či zrušena a rozhodnutí ministra tak byla vydána ve prospěch žalobkyň a vedla podle znění žaloby zřejmě k novému rozhodnutí sankci ukládajícímu. To jen na okraj, když jak výše uvedeno, nejedná se vůbec o rozhodnutí dotýkající se práv žalobkyň.

Vzhledem k tomu, že napadenými rozhodnutími nemohla být vůbec dotčena práva žalobkyň, nezabýval se soud odstraněním vad žaloby ani skutečností její zjevné opožděnosti (§ 249 odst.2, § 250b odst. 1 o. s. ř.v rozhodném znění).

Podle právní úpravy soudního přezkumu správních rozhodnutí účinné v době podání žaloby i podle právní úpravy nynější (§ 65 odst. 1 v zákoně č. 150/2002 Sb. o soudním řádu správním, účinném od 1. 1. 2003) nedošlo k naplnění základní podmínky soudního přezkumu, neboť napadeným rozhodnutím nebyla zkrácena práva žalobkyň.

Proto Nejvyšší správní soud žalobu podle § 46 odst.1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. 2. 2003

JUDr. Petr Příhoda.
předseda senátu